

onomostoutheou.org

Ο Νόμος του Θεού: Παράρτημα 2: Η Περιτομή και ο Χριστιανός

ΠΕΡΙΤΟΜΗ: ΜΙΑ ΕΝΤΟΛΗ ΠΟΥ ΣΧΕΔΟΝ ΟΛΕΣ ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΘΕΩΡΟΥΝ ΚΑΤΑΡΓΗΜΕΝΗ

Ανάμεσα σε όλες τις άγιες εντολές του Θεού, η περιτομή φαίνεται να είναι η μοναδική που σχεδόν όλες οι εκκλησίες θεωρούν – λανθασμένα – ότι έχει καταργηθεί. Αυτή η αντίληψη είναι τόσο διαδεδομένη, ώστε ακόμα και ιστορικοί δογματικοί αντίπαλοι — όπως η Ελληνορθόδοξη Εκκλησία και η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, καθώς και διάφορες Προτεσταντικές ομολογίες (Πεντηκοστιανοί, Βαπτιστές, Μεθοδιστές, Ευαγγελικοί, κ.ά.) — αλλά και ομάδες που συχνά χαρακτηρίζονται ως αιρέσεις, όπως οι Μορμόνοι και οι Μάρτυρες του Ιεχωβά, δηλώνουν ότι αυτή η εντολή καταργήθηκε επάνω στον σταυρό.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΔΙΔΑΞΕ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ

Υπάρχουν δύο κύριοι λόγοι για τους οποίους αυτή η αντίληψη επικρατεί τόσο πολύ μεταξύ των Χριστιανών, παρόλο που ο Ιησούς ποτέ δεν δίδαξε τέτοιο δόγμα, και όλοι οι απόστολοι και μαθητές Του υπάκουαν σ' αυτήν την εντολή — συμπεριλαμβανομένου και του Παύλου, του οποίου τα γραπτά χρησιμοποιούνται συχνά από τους ηγέτες για να «απαλλάξουν» τους Εθνικούς από αυτή την απαίτηση του ίδιου του Θεού.

Αυτό συμβαίνει παρ' όλο που δεν υπάρχει καμία προφητεία στην Παλαιά Διαθήκη που να υποδηλώνει ότι με τον ερχομό του Μεσσία, ο λαός του Θεού — είτε Εβραίοι είτε Εθνικοί — θα απαλλασσόταν από την υπακοή σ' αυτήν την εντολή. Αντιθέτως, η περιτομή ήταν πάντοτε απαραίτητη, από την εποχή του [Αβραάμ](#) και μετά, για να μπορεί κάθε άνδρας να θεωρείται μέλος του λαού που ο Θεός ξεχώρισε για να σωθεί, είτε ήταν απόγονος του Αβραάμ είτε όχι.

Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΩΣ ΣΗΜΑΔΙ ΤΗΣ ΑΙΩΝΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Κανείς δεν γινόταν δεκτός στην άγια κοινότητα (ξεχωρισμένη από τα έθνη) αν δεν είχε υποβληθεί σε περιτομή. Η περιτομή ήταν το φυσικό σημείο της διαθήκης ανάμεσα στον Θεό και τον εκλεκτό Του λαό.

Επιπλέον, αυτή η διαθήκη δεν περιοριζόταν χρονικά ούτε αφορούσε μόνο τους βιολογικούς απογόνους του Αβραάμ· περιλάμβανε και όλους τους ξένους που επιθυμούσαν να ενσωματωθούν επίσημα στην κοινότητα και να θεωρηθούν ίσοι ενώπιον του Θεού. Ο Κύριος ήταν ξεκάθαρος: *«Αυτό ισχύει όχι μόνο για εκείνους που γεννήθηκαν στο σπίτι σου, αλλά και για τους ξένους δούλους που έχεις αγοράσει. Είτε γεννημένοι στο σπίτι είτε αγορασμένοι με χρήματα, πρέπει να περιτέμνονται. Η διαθήκη μου, η οποία είναι σφραγισμένη στη σάρκα σας, είναι αιώνια»* (Γένεση 17:12-13).

ΟΙ ΕΘΝΙΚΟΙ ΚΑΙ Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΤΗΣ ΠΕΡΙΤΟΜΗΣ

Αν οι Εθνικοί πράγματι δεν χρειάζονταν αυτό το φυσικό σημείο για να γίνουν μέλη του λαού που ο Κύριος ξεχώρισε, δεν θα υπήρχε λόγος για τον Θεό να απαιτεί περιτομή πριν τον Μεσσία, αλλά να την ακυρώσει μετά.

ΚΑΜΙΑ ΠΡΟΦΗΤΙΚΗ ΣΤΗΡΙΞΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΕΤΟΙΑ ΑΛΛΑΓΗ

Για να ίσχυε κάτι τέτοιο, θα έπρεπε να υπάρχει σχετική πληροφορία στις προφητείες, και ο Ιησούς θα έπρεπε να μας είχε ενημερώσει ότι αυτή η αλλαγή θα συνέβαινε μετά την ανάληψή Του. Όμως, δεν υπάρχει καμία αναφορά στην Παλαιά Διαθήκη σχετικά με την ένταξη των Εθνικών στον λαό του Θεού που να υποδηλώνει ότι θα εξαιρούνταν από κάποια εντολή — συμπεριλαμβανομένης της περιτομής — απλώς και μόνο επειδή δεν είναι βιολογικοί απόγονοι του Αβραάμ.

ΔΥΟ ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΟΔΗΓΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΥΠΑΚΟΗ ΣΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ:

ΟΙ ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΑ ΟΤΙ Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗΚΕ

Ο πρώτος λόγος που οι εκκλησίες διδάσκουν ότι ο νόμος του Θεού για την περιτομή καταργήθηκε — **χωρίς να διευκρινίζουν ποιος δήθεν την κατήργησε** — βρίσκεται στη δυσκολία εφαρμογής αυτής της εντολής. Οι εκκλησιαστικοί ηγέτες φοβούνται ότι αν αποδεχτούν και διδάξουν την αλήθεια — ότι ο Θεός ποτέ δεν έδωσε εντολή κατήργησής της — θα χάσουν πολλούς πιστούς.

Σε γενικές γραμμές, αυτή η εντολή είναι πράγματι δύσκολη στην εφαρμογή. Πάντοτε ήταν και συνεχίζει να είναι. Ακόμα και με την πρόοδο της ιατρικής, ένας Χριστιανός που αποφασίζει να υπακούσει σ' αυτήν την εντολή πρέπει να βρει εξειδικευμένο γιατρό, να πληρώσει μόνος του (καθώς τα περισσότερα ασφαλιστικά ταμεία δεν την καλύπτουν), να υποβληθεί στη διαδικασία, να αντιμετωπίσει τα μετεγχειρητικά προβλήματα και να υπομείνει κοινωνικό στίγμα — συχνά δεχόμενος αντίσταση από την οικογένεια, τους φίλους και την ίδια την εκκλησία.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Ένας άνδρας πρέπει να είναι πραγματικά αποφασισμένος να υπακούσει σ' αυτή την εντολή του Κυρίου για να την πραγματοποιήσει· αλλιώς, εύκολα θα τα παρατήσει. Οι φωνές που τον ενθαρρύνουν να εγκαταλείψει αυτή την πορεία είναι πολλές. Το γνωρίζω καλά, γιατί **το πέρασα προσωπικά: σε ηλικία 63 ετών υποβλήθηκα σε περιτομή, υπακούοντας στην εντολή.**

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ:

ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΪΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΟΔΟΤΗΣΗΣ

Ο δεύτερος λόγος — και σίγουρα ο βασικότερος — είναι ότι η Εκκλησία δεν κατανοεί σωστά την έννοια της θεϊκής εξουσιοδότησης. Αυτή η παρερμηνεία αξιοποιήθηκε πολύ νωρίς από τον διάβολο, όταν, λίγες μόλις δεκαετίες μετά την ανάληψη του Ιησού, άρχισαν διαμάχες για εξουσία μεταξύ των εκκλησιαστικών ηγετών, καταλήγοντας στο παράλογο συμπέρασμα ότι ο Θεός είχε δώθει αναθέσει στον Πέτρο και στους «διαδόχους» του την εξουσία να αλλάζουν ό,τι θέλουν στον Νόμο του Θεού.

Αυτή η εκτροπή επεκτάθηκε πολύ πέρα από την περιτομή, επηρεάζοντας πολλές άλλες εντολές της Παλαιάς Διαθήκης, τις οποίες ο Ιησούς και οι ακόλουθοί Του τηρούσαν πιστά.

ΕΞΟΥΣΙΑ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΝΟΜΟ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εμπνευσμένη από τον διάβολο, η Εκκλησία αγνόησε το γεγονός ότι κάθε εξουσιοδότηση πάνω στον άγιο Νόμο του Θεού θα έπρεπε να προέρχεται απευθείας από τον Ίδιο τον Θεό — είτε μέσω των προφητών Του στην Παλαιά Διαθήκη είτε μέσω του Μεσσία Του.

Είναι αδιανόητο άνθρωποι να δώσουν στον εαυτό τους την εξουσία να τροποποιήσουν κάτι τόσο πολύτιμο στον Θεό όσο ο Νόμος Του. Κανένας προφήτης του Κυρίου, ούτε ο Ιησούς, προειδοποίησε ποτέ ότι ο Πατέρας θα έδινε, μετά τον Μεσσία, σε οποιοδήποτε άτομο ή ομάδα — είτε εντός είτε εκτός της Βίβλου — την εξουσία ή την έμπνευση να ακυρώσει, να τροποποιήσει ή να επικαιροποιήσει ακόμη και τη μικρότερη από τις εντολές Του. Αντιθέτως, ο Κύριος δήλωσε ρητά ότι αυτό θα είναι σοβαρό αμάρτημα:

«Μην προσθέσετε τίποτε σε ό,τι εγώ σας διατάζω και μην αφαιρέσετε τίποτε απ' αυτό· να τηρείτε τις εντολές του Κυρίου του Θεού σας που εγώ σας παραγγέλλω» (Δευτερονόμιο 4:2).

Μόλις ο Ιησούς επέστρεψε στον Πατέρα, ο διάβολος άρχισε να επηρεάζει τους ηγέτες της εκκλησίας ώστε να οδηγήσουν τους Εθνικούς μακριά από τις αιώνιες εντολές του Θεού.

Η ΑΠΩΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΣΧΕΣΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΜΗ ΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ ΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ

Ένα ακόμη κρίσιμο πρόβλημα είναι η απώλεια της ατομικότητας στη σχέση μεταξύ του πλάσματος και του Δημιουργού. Ο ρόλος της Εκκλησίας ποτέ δεν προοριζόταν να είναι μεσολαβητικός μεταξύ Θεού και ανθρώπου. Ωστόσο, από πολύ νωρίς στη Χριστιανική εποχή, ανέλαβε αυτόν τον ρόλο.

Αντί κάθε πιστός, οδηγούμενος από το Άγιο Πνεύμα, να σχετίζεται προσωπικά με τον Πατέρα και τον Υιό, οι άνθρωποι έγιναν πλήρως εξαρτημένοι από τους ηγέτες τους για να τους πουν τι επιτρέπει ή τι απαγορεύει ο Κύριος.

ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΗ ΠΡΟΣΒΑΣΗ ΣΤΙΣ ΓΡΑΦΕΣ

Αυτό το σοβαρό πρόβλημα προέκυψε κυρίως επειδή, μέχρι την [Μεταρρύθμιση του 16ου αιώνα](#), η πρόσβαση στις Γραφές ήταν προνόμιο μόνο του κλήρου. Ήταν ρητά απαγορευμένο για τον απλό άνθρωπο να διαβάσει τη Βίβλο μόνος του, με τη δικαιολογία ότι δεν θα μπορούσε να την κατανοήσει χωρίς την ερμηνεία του ιερατείου.

Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΛΑΟ

ΕΞΑΡΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΤΩΝ ΗΓΕΤΩΝ

Έχουν περάσει πέντε αιώνες και, παρ' όλο που η πρόσβαση στις Γραφές είναι πλέον καθολική, οι άνθρωποι εξακολουθούν να βασίζονται αποκλειστικά σε ό,τι τους διδάσκουν οι ηγέτες τους — είτε είναι σωστό είτε λάθος — παραμένοντας ανίκανοι να μάθουν και να ενεργήσουν ανεξάρτητα με βάση αυτά που απαιτεί ο Θεός από τον καθένα προσωπικά.

Οι ίδιες λανθασμένες διδασκαλίες για τις άγιες και αιώνιες εντολές του Θεού που επικρατούσαν πριν τη Μεταρρύθμιση συνεχίζουν να διδάσκονται μέχρι σήμερα μέσα από τα θεολογικά σεμινάρια κάθε ομολογίας.

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Καθώς γνωρίζω, δεν υπάρχει ούτε ένα χριστιανικό θεολογικό ίδρυμα που να διδάσκει στους μελλοντικούς ηγέτες αυτό που ο Ιησούς ξεκάθαρα δίδαξε: ότι καμία εντολή του Θεού δεν έχασε την ισχύ της μετά τον ερχομό του Μεσσία:

*«Διότι αληθινά σας λέω, έως ότου παρέλθουν ο ουρανός και η γη, ούτε ένα γιώτα ούτε μία κεραία δεν θα παρέλθει από τον Νόμο, μέχρις ότου όλα εκπληρωθούν. Όποιος, λοιπόν, παραβεί μία από τις μικρότερες εντολές αυτές και διδάξει έτσι τους ανθρώπους, θα ονομαστεί ελάχιστος στη βασιλεία των ουρανών· **αλλά όποιος τις τηρεί και τις διδάσκει, αυτός θα ονομαστεί μέγας στη βασιλεία των ουρανών**» (Ματθαίος 5:18-19).*

ΜΕΡΙΚΗ ΥΠΑΚΟΗ ΣΕ ΟΡΙΣΜΕΝΕΣ ΟΜΟΛΟΓΙΕΣ

ΕΠΙΛΕΚΤΙΚΗ ΤΗΡΗΣΗ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ορισμένες ομολογίες προσπαθούν να διδάξουν ότι οι εντολές του Κυρίου είναι αιώνια έγκυρες και ότι κανένας συγγραφέας της Βίβλου μετά τον Μεσσία δεν έγραψε ποτέ ενάντια σ' αυτήν την αλήθεια. Κι όμως, για κάποιον αδιευκρίνιστο λόγο, περιορίζουν τον κατάλογο των εντολών που εξακολουθούν να ισχύουν για τους Χριστιανούς.

Συνήθως δίνουν έμφαση στις Δέκα Εντολές (συμπεριλαμβανομένου του [Σαββάτου](#), της έβδομης ημέρας της τέταρτης εντολής) και στους [διατροφικούς νόμους](#) του Λευιτικού 11, αλλά δεν προχωρούν πέρα από αυτά.

Η ΑΣΥΝΕΠΕΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΛΟΓΗΣ

Το πιο παράξενο είναι ότι αυτές οι συγκεκριμένες επιλογές δεν συνοδεύονται από κάποια σαφή επιχειρηματολογία βασισμένη στην Παλαιά Διαθήκη ή στα τέσσερα Ευαγγέλια, που να εξηγεί γιατί αυτές οι εντολές παραμένουν έγκυρες, ενώ άλλες — όπως η τήρηση των μαλλιών και της γενειάδας, η χρήση των τσιτσι ή η περιτομή — δεν αναφέρονται ούτε υποστηρίζονται.

Αυτό θέτει το ερώτημα: εφόσον όλες οι εντολές του Κυρίου είναι άγιες και δίκαιες, γιατί να υπακούμε σε μερικές και να αγνοούμε τις υπόλοιπες;

Η ΑΙΩΝΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΩΣ ΣΗΜΑΔΙ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Η περιτομή είναι η αιώνια διαθήκη ανάμεσα στον Θεό και τον λαό Του, μια ομάδα αγίων ανθρώπων που έχουν ξεχωρίσει από τον υπόλοιπο πληθυσμό. Αυτή η ομάδα ήταν πάντα ανοιχτή σε όλους και ποτέ δεν περιορίστηκε μόνο στους βιολογικούς απογόνους του Αβραάμ, όπως μερικοί υποθέτουν.

Από τη στιγμή που ο Θεός καθιέρωσε τον Αβραάμ ως τον πρώτο αυτής της ξεχωριστής ομάδας, ο Κύριος θέσπισε την περιτομή ως ορατό και αιώνιο σημείο της διαθήκης. Ξεκαθάρισε ότι τόσο οι φυσικοί απόγονοι όσο και όσοι δεν προέρχονταν από τη γενιά του θα χρειάζονταν αυτό το φυσικό σημείο της διαθήκης, αν επιθυμούσαν να είναι μέρος του λαού Του.

ΤΑ ΓΡΑΠΤΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΩΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑ ΓΙΑ ΤΗ ΜΗ ΥΠΑΚΟΗ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΙΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΜΑΡΚΙΩΝΑ ΣΤΟΝ ΚΑΝΟΝΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Μία από τις πρώτες προσπάθειες να συγκεντρωθούν τα διάφορα γραπτά που κυκλοφορούσαν μετά την ανάληψη του Χριστού έγινε από τον Μαρκίωνα (85–160 μ.Χ.), έναν πλούσιο πλοιοκτήτη του 2ου αιώνα. Ο Μαρκίων ήταν ένθερμος οπαδός του Παύλου αλλά μισούσε τους Ιουδαίους.

Η Βίβλος του αποτελούνταν σχεδόν αποκλειστικά από τα γραπτά του Παύλου και το δικό του «ευαγγέλιο», το οποίο πολλοί θεωρούν λογοκλοπή από το Κατά Λουκάν Ευαγγέλιο. Ο Μαρκίων απέρριψε όλα τα άλλα ευαγγέλια και επιστολές, δηλώνοντας ότι δεν ήταν εμπνευσμένα. Στη δική του Βίβλο, αφαιρέθηκαν όλες οι αναφορές στην Παλαιά Διαθήκη, επειδή δίδασκε ότι ο Θεός πριν από τον Ιησού δεν ήταν ο ίδιος Θεός που κήρυξε ο Παύλος.

Ένας πίνακας του 15ου αιώνα από τον ζωγράφο Giovanni Bellini παρουσιάζει τον Ιησού να περιτέμνεται από ραβίνους, συνοδευόμενος από τον Ιωσήφ και τη Μαρία.

Η Βίβλος του Μαρκίωνα απορρίφθηκε από την Εκκλησία της Ρώμης και ο ίδιος καταδικάστηκε ως αιρετικός· ωστόσο, η άποψή του ότι μόνο τα γραπτά του αποστόλου Παύλου ήταν εμπνευσμένα από τον Θεό, καθώς και η απόρριψη ολόκληρης της Παλαιάς Διαθήκης και των Ευαγγελίων του Ματθαίου, του Μάρκου και του Ιωάννη, είχε ήδη επηρεάσει την πίστη πολλών πρώιμων Χριστιανών.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΚΑΝΟΝΑΣ ΤΗΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Η ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Ο πρώτος κανόνας της Καινής Διαθήκης αναγνωρίστηκε επίσημα στα τέλη του 4ου αιώνα, περίπου 350 χρόνια αφότου ο Ιησούς επέστρεψε στον Πατέρα. Σύνοδοι της Καθολικής Εκκλησίας στη Ρώμη, στην [Ιππώνα \(393\)](#) και την [Καρχηδόνα \(397\)](#) έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στον καθορισμό των 27 βιβλίων της Καινής Διαθήκης όπως τη γνωρίζουμε σήμερα.

Αυτές οι σύνοδοι ήταν καθοριστικές για την ενοποίηση του κανόνα, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η πληθώρα διαφορετικών ερμηνειών και κειμένων που κυκλοφορούσαν στις χριστιανικές κοινότητες.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ ΣΤΗ ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΒΙΒΛΟΥ

ΕΓΚΡΙΣΗ ΚΑΙ ΣΥΜΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Οι επιστολές του Παύλου συμπεριλήφθηκαν στη συλλογή των γραπτών που εγκρίθηκαν από τη Ρώμη τον 4ο αιώνα. Η συλλογή αυτή, που θεωρείται ιερή από την Καθολική Εκκλησία, ονομάστηκε *Biblia Sacra* στα λατινικά και Τὰ βιβλία τὰ ἅγια (*ta biblia ta hagia*) στα ελληνικά.

Μετά από αιώνες συζητήσεων για το ποια γραπτά θα αποτελούσαν τον επίσημο κανόνα, οι επίσκοποι της Εκκλησίας ενέκριναν και ανακήρυξαν ως ιερά: την Ιουδαϊκή Παλαιά Διαθήκη, τα τέσσερα Ευαγγέλια, τις Πράξεις των Αποστόλων (αποδιδόμενες στον Λουκά), τις επιστολές προς τις εκκλησίες (συμπεριλαμβανομένων των επιστολών του Παύλου) και την Αποκάλυψη του Ιωάννη.

Η ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ

Αξίζει να σημειωθεί ότι την εποχή του Ιησού, όλοι οι Ιουδαίοι — συμπεριλαμβανομένου του Ιησού — διάβαζαν και παρέπεμπαν αποκλειστικά στην Παλαιά Διαθήκη κατά τη διδασκαλία τους. Η πρακτική αυτή στηριζόταν κυρίως στην ελληνική μετάφραση του κειμένου, γνωστή ως [Μετάφραση των Εβδομήκοντα \(Ο'\)](#), η οποία είχε συνταχθεί περίπου τρεις αιώνες πριν από τον Χριστό.

Η ΠΡΟΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΑΠΤΩΝ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

ΠΟΛΥΠΛΟΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑ

Τα γραπτά του Παύλου, όπως και άλλων συγγραφέων μετά τον Ιησού, ενσωματώθηκαν στην επίσημη Βίβλο που εγκρίθηκε από την Εκκλησία πριν από πολλούς αιώνες και για τον λόγο αυτό θεωρούνται θεμέλιο της χριστιανικής πίστης.

Ωστόσο, το πρόβλημα δεν έγκειται στον Παύλο, αλλά στις ερμηνείες των γραπτών του. Οι επιστολές του γράφτηκαν με ύφος πολύπλοκο και δύσκολο, κάτι που είχε ήδη αναγνωριστεί από την εποχή του (όπως σημειώνεται στη 2 Πέτρου 3:16), όταν το πολιτιστικό και ιστορικό πλαίσιο ήταν ακόμη οικείο στους αναγνώστες. Η ερμηνεία αυτών των κειμένων, αιώνες αργότερα και μέσα σε ένα τελείως διαφορετικό πλαίσιο, καθιστά την κατανόηση ακόμη δυσκολότερη.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΙΩΝ

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Το βασικό ζήτημα δεν είναι η σημασία των γραπτών του Παύλου, αλλά η θεμελιώδης αρχή της εξουσίας και της ανάθεσής της. Όπως εξηγήθηκε προηγουμένως, η εξουσία που αποδίδει η Εκκλησία στον Παύλο — να καταργεί, να ακυρώνει, να διορθώνει ή να επικαιροποιεί τις άγιες και αιώνιες εντολές του Θεού — δεν στηρίζεται στις Γραφές που τον προηγήθηκαν. Επομένως, αυτή η εξουσία δεν προέρχεται από τον Κύριο.

Δεν υπάρχει καμία προφητεία στην Παλαιά Διαθήκη ή στα Ευαγγέλια που να δηλώνει ότι, μετά τον Μεσσία, ο Θεός θα έστελνε έναν άνδρα από την Ταρσό τον οποίο όλοι πρέπει να ακούσουν και να ακολουθήσουν.

ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΙΣΗ ΕΡΜΗΝΕΙΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Η ΑΝΑΓΚΗ ΓΙΑ ΣΥΝΕΠΕΙΑ

Αυτό σημαίνει ότι κάθε κατανόηση ή ερμηνεία των γραπτών του Παύλου είναι λανθασμένη εάν δεν ευθυγραμμίζεται με τις αποκαλύψεις που τον προηγήθηκαν. Επομένως, κάθε Χριστιανός που πραγματικά φοβάται τον Θεό και τον Λόγο Του πρέπει να απορρίψει κάθε ερμηνεία των επιστολών — είτε του Παύλου είτε άλλου συγγραφέα — που δεν είναι σύμφωνη με αυτά που αποκάλυψε ο Κύριος μέσω των προφητών Του στην Παλαιά Διαθήκη και μέσω του Μεσσία Του, του Ιησού.

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ ΣΤΗΝ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

Ο Χριστιανός πρέπει να έχει τη σοφία και την ταπεινοφροσύνη να πει:

«Δεν κατανοώ αυτό το απόσπασμα, και οι εξηγήσεις που διάβασα είναι ψευδείς, επειδή δεν έχουν τη στήριξη των προφητών του Κυρίου και των λόγων που μίλησε ο Ιησούς. Θα το αφήσω στην άκρη μέχρι να μου το εξηγήσει ο Κύριος, αν είναι το θέλημά Του.»

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΤΕΣΤ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΥΠΑΚΟΗΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗΣ

Αυτό ίσως αποτελεί μία από τις σημαντικότερες δοκιμασίες που ο Κύριος επέλεξε να επιβάλει στους Εθνικούς — ένα τεστ αντίστοιχο με εκείνο που πέρασε ο λαός Ισραήλ στην πορεία του προς τη Χαναάν. Όπως αναφέρεται στο Δευτερονόμιο 8:2:

«Να θυμάσαι πώς σε οδήγησε ο Κύριος ο Θεός σου όλη την πορεία στην έρημο αυτά τα σαράντα χρόνια, για να σε ταπεινώσει και να σε δοκιμάσει, ώστε να γνωρίσει τι υπήρχε στην καρδιά σου, αν θα τηρούσες ή όχι τις εντολές Του.»

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΥΠΑΚΟΥΟΥΣ ΕΘΝΙΚΟΥΣ

Μέσα σ' αυτό το πλαίσιο, ο Κύριος επιθυμεί να εντοπίσει ποιοι Εθνικοί είναι πραγματικά πρόθυμοι να ενωθούν με τον άγιό Του λαό. Πρόκειται για εκείνους που αποφασίζουν να υπακούσουν σε όλες τις εντολές — συμπεριλαμβανομένης της περιτομής — παρά την έντονη πίεση από την εκκλησία και τα πολυάριθμα αποσπάσματα στις επιστολές προς τις εκκλησίες, τα οποία φαίνεται να υπονοούν ότι αρκετές εντολές — που περιγράφονται ως αιώνιες στους προφήτες και στα Ευαγγέλια — έχουν ανακληθεί για τους Εθνικούς.

ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΤΗΣ ΣΑΡΚΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΤΟΜΗ: ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ

Είναι σημαντικό να ξεκαθαριστεί ότι δεν υπάρχουν δύο είδη περιτομής, αλλά μόνο ένα: η σωματική. Θα πρέπει να είναι προφανές σε όλους ότι η φράση «περιτομή της καρδιάς», η οποία χρησιμοποιείται σε όλη τη Γραφή, είναι καθαρά μεταφορική — όπως οι εκφράσεις «συντετριμμένη καρδιά» ή «καρδιά γεμάτη χαρά».

Όταν η Βίβλος αναφέρει ότι κάποιος είναι «απερίτμητος στην καρδιά», σημαίνει απλώς ότι αυτός ο άνθρωπος δεν ζει όπως πρέπει, δηλαδή ως κάποιος που πραγματικά αγαπά τον Θεό και είναι πρόθυμος να Τον υπακούσει.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΡΑΦΕΣ

Με άλλα λόγια, αυτός ο άνθρωπος μπορεί να έχει περιτμηθεί σωματικά, αλλά ο τρόπος ζωής του δεν συμβαδίζει με τη ζωή που περιμένει ο Θεός από τον λαό Του. Μέσω του προφήτη Ιερεμία, ο Θεός δήλωσε ότι όλος ο Ισραήλ βρισκόταν σε κατάσταση «απερίτμητης καρδιάς»:

«Διότι όλα τα έθνη είναι απερίτμητα, και όλος ο οίκος του Ισραήλ είναι απερίτμητος στην καρδιά» (Ιερεμίας 9:26).

Είναι προφανές ότι όλοι τους ήταν σωματικά περιτμημένοι, αλλά επειδή είχαν απομακρυνθεί από τον Θεό και είχαν εγκαταλείψει τον άγιο Νόμο Του, κρίθηκαν ως απερίτμητοι στην καρδιά.

ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΣΩΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΡΔΙΑΣ

Όλοι οι αρσενικοί γιοι του Θεού, είτε Ιουδαίοι είτε Εθνικοί, πρέπει να είναι περιτμημένοι — όχι μόνο σωματικά, αλλά και στην καρδιά. Αυτό δηλώνεται ξεκάθαρα με τα εξής λόγια:

«Αυτό λέει ο Κύριος ο Θεός: Κανένας ξένος, ακόμα κι αν κατοικεί ανάμεσα στον λαό του Ισραήλ, δεν μπορεί να εισέλθει στο αγιαστήριό μου, εκτός εάν είναι περιτμημένος και στη σάρκα και στην καρδιά» (Ιεζεκιήλ 44:9).

ΒΑΣΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

1. Η έννοια της περιτομής της καρδιάς υπήρχε πάντοτε και δεν εισήχθη στην Καινή Διαθήκη ως υποκατάστατο της αληθινής σωματικής περιτομής.
2. Η περιτομή απαιτείται από όλους όσοι ανήκουν στον λαό του Θεού, είτε Ιουδαίοι είτε Εθνικοί.

Η ΠΕΡΙΤΟΜΗ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

ΜΙΑ ΨΕΥΔΗΣ ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

Ορισμένοι πιστεύουν λανθασμένα ότι το βάπτισμα στο νερό θεσπίστηκε για τους Χριστιανούς ως υποκατάστατο της περιτομής. Ωστόσο, αυτός ο ισχυρισμός είναι καθαρά ανθρώπινη επιινόηση — μία προσπάθεια αποφυγής υπακοής στην εντολή του Κυρίου.

Αν αυτός ο ισχυρισμός ήταν αληθινός, θα περιμέναμε να βρούμε αποσπάσματα στους προφήτες ή στα Ευαγγέλια που να δείχνουν ότι, μετά την ανάληψη του Μεσσία, ο Θεός δεν θα απαιτούσε πλέον την περιτομή από τους Εθνικούς που επιθυμούν να ενωθούν με τον λαό Του — και ότι το βάπτισμα θα έπαιρνε τη θέση της. Όμως, τέτοια αποσπάσματα δεν υπάρχουν.

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΝΕΡΟ

Επιπλέον, είναι σημαντικό να σημειωθεί ότι το βάπτισμα στο νερό προϋπήρχε του Χριστιανισμού. Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δεν ήταν ούτε ο «εφευρέτης» ούτε ο «πρωτοπόρος» του βαπτίσματος.

Η ΙΟΥΔΑΪΚΗ ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ (MIKVEH)

ΤΟ MIKVEH ΩΣ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗ ΚΑΘΑΡΣΗ

Το βάπτισμα ή [mikveh](#) ήταν ήδη εδραιωμένο τελετουργικό καθαρμού μεταξύ των Ιουδαίων πολύ πριν από την εποχή του Ιωάννη του Βαπτιστή. Το *mikveh* συμβόλιζε την καθαρότητα από την αμαρτία και τη λειτουργική ακαθαρσία.

Όταν ένας Εθνικός περιτεμνόταν, υποβαλλόταν επίσης σε *mikveh*. Αυτή η πράξη δεν εξυπηρετούσε μόνο ως τελετουργική καθαρότητα, αλλά και ως σύμβολο θανάτου — ταφής μέσα στο νερό — της παλιάς παγανιστικής ζωής. Η ανάδυση από το νερό, που θυμίζει το αμνιακό υγρό της μήτρας, συμβόλιζε τη γέννηση σε μια νέα ζωή ως Ιουδαίος.

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΙΚΝΕΗ

Ο Ιωάννης ο Βαπτιστής δεν δημιουργούσε νέο τελετουργικό, αλλά έδωσε νέο νόημα σε ένα ήδη υπάρχον. Αντί να απευθύνεται μόνο σε Εθνικούς που «πέθαιναν» στην παλιά τους ζωή και «ξαναγεννιόνταν» ως Ιουδαίοι, ο Ιωάννης καλούσε και Ιουδαίους που ζούσαν μέσα στην αμαρτία να «πεθάνουν» και να «ξαναγεννηθούν» ως πράξη μετάνοιας.

Ένα αρχαίο mikveh για τελετουργικό καθαρό, χρησιμοποιούμενο από Ιουδαίους στην πόλη Worms της Γερμανίας.

Ωστόσο, αυτή η εμβάπτιση δεν ήταν απαραίτητα μια εφάπαξ πράξη. Οι Ιουδαίοι εμβάπτιζαν τον εαυτό τους όποτε γίνονταν τελετουργικά ακάθαρτοι, όπως πριν από την είσοδο στον Ναό. Επίσης, συνηθιζόταν — και συνεχίζεται μέχρι σήμερα — να πραγματοποιούν mikveh την Ημέρα του Εξιλασμού (Γιομ Κιπούρ) ως πράξη μετάνοιας.

ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΜΕΤΑΞΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΤΟΜΗΣ

ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΙ ΡΟΛΟΙ ΤΩΝ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΩΝ ΠΡΑΞΕΩΝ

Η ιδέα ότι το βάπτισμα αντικατέστησε την περιτομή δεν υποστηρίζεται ούτε από τις Γραφές ούτε από την ιστορική Ιουδαϊκή πρακτική. Αν και το βάπτισμα (*mikveh*) ήταν και παραμένει ένα σημαντικό σύμβολο μετάνοιας και καθαρότητας, ποτέ δεν προοριζόταν να αντικαταστήσει την περιτομή, η οποία είναι το αιώνιο σημείο της διαθήκης του Θεού.

Και τα δύο τελετουργικά έχουν τον δικό τους διακριτό σκοπό και σημασία, και το ένα δεν ακυρώνει το άλλο.